

и никога да нѣмамы нѣжда отъ примиряваніе.
Ямичь.—

ПОУЧЕНІЕ

За

Успеніе Богородично.

Не веселѣхъ предмѣтъхъ си избрахъ азъ за сегашнымъ радостенъ день: азъ искамъ да побѣсѣдвамъ съ васъ за смъртьта.—

И по често трѣваше да си приказваме за нея, благоч. Сладшатели! Защото мысли, не мысли, а не ще можешъ да ѝ ѹвѣгнешъ; за то по доврѣ да мыслимъ за нея. Колкото по често земелихъ да си мыслимъ за смъртьта, толкозь по малко ще ѝ са вонимъ. Именно за тѣй ный до токозь са вонимъ отъ смъртьта, защото рѣдко са мыслимъ за нея, или си мыслимъ не тѣй както трѣба.

И дѣйствиелно, не е страшна смъртьта, ако да ѡ разглѣдамы по доврѣ,—а какъ трѣва да ѡ разглѣждамы?—Какъ ти, защо са вонимъ толкозь отъ смъртьта?—Отъ тѣй, ще кажешъ, защото ми са иска още да си поживѣѣхъ, защото не ми е още омръзналъ живота.—Тѣй е, намы твърдѣ ни са иска да живѣемъ и то е естество: безсловеснытѣ животны и тѣ необычатъ да ѹмиратъ. Но разсѣди, ще отнеми ли смъртьта отъ тебе живота ти? На ли знаешъ че и подиръ